

Arrest

nr. 61 687 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 mei 2005 een asielaanvraag in. Hij verklaarde hierbij op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 27 mei 2005, in antwoord op de ingediende asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 8 augustus 2005 besliste de commissaris-generaal dat verder onderzoek inzake verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 15 maart 2006 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigerde op 27 maart 2007 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.6. Via een op 4 juni 2007 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Bij beschikking nummer 829 van 22 juni 2007 besliste de Raad van State dat het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 27 maart 2007 ingestelde beroep niet toelaatbaar was.

1.8. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 juli 2007 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Verzoeker diende op 30 juli 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.10. Op 24 januari 2008 nam de adjunct-commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest nummer 12 009 van 29 mei 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen dit arrest een beroep in bij de Raad van State.

1.12. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 19 juni 2008 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Op 8 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard.

1.14. Bij beschikking nummer 3057 van 10 juli 2008 besliste de Raad van State dat het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen het arrest van de Raad van 29 mei 2008 niet toelaatbaar was.

1.15. Verzoeker diende op 1 september 2008 een derde asielaanvraag in.

1.16. Op 2 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, met betrekking tot de derde asielaanvraag, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.17. Bij brief gedateerd op 10 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.18. Op 1 september 2010 trad verzoeker in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.19. Verzoeker diende op 15 september 2010 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij verklaarde op 4 oktober 2010 evenwel niet met zijn echtgenote samen te wonen en uit de echt te willen scheiden.

1.20. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 20 januari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 18 februari 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

[T., A.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich, door middel van aankruising op het typeformulier regularisatieaanvraag, op het criterium 1.2 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te kunnen komen. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 12.05.2005. Deze aanvraag werd afgesloten op 27.03.2007 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen met een beslissing ‘niet erkend’. Betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad Van State op 24.04.2007. De beroepsprocedure werd afgesloten op 22.06.2007. Daarnaast diende betrokkene een aanvraag art. 9bis in op 04.06.2007, die onontvankelijk werd verklaard op 08.07.200. De totale duur van deze procedures, dus van 12.05.2005 tot en met 08.07.2008, bedroeg 3 jaar en ongeveer 2 maanden en dus niet de vereiste 5 jaar. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 30.07.2007, die afgesloten werd op 02.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens diende betrokkene beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing op 03.07.2008. De beroepsprocedure werd afgesloten op 10.07.2008. De totale duur van de tweede asielprocedure en de procedure bij de Raad van State bedroeg iets minder dan 1 jaar. Betrokkene diende nog een derde maal een asielaanvraag in op 01.09.2008, dewelke werd afgesloten op 02.12.2008 met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van betrokkenes derde asielprocedure bedroeg ongeveer 3 maanden. Voor 1.2 worden, zoals duidelijk vermeld in het vademecum ‘Verduidelijking over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3de lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet’, meerdere asielprocedures niet opgeteld: “Als u verscheidene asielaanvragen hebt ingediend, wordt alleen de langste procedure meegerekend.” Aangezien betrokkene geen langdurige asielprocedure heeft van vijf jaar, waarbij de procedure bij de Raad van State en/of een regularisatieprocedure volgend op de asielprocedure wordt meegerekend, komt hij niet in aanmerking voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 1.2 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009, maar hij voldoet niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Op 05.07.2010 werd betrokkene per aangetekend schrijven op de hoogte gebracht van het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door het bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar + één maand geldig is, zou versturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van betrokkene. Hierbij werd opgemerkt dat de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van het aangetekend schrijven van 05.07.2010, door de werkgever ingediend moest worden bij de bevoegde gewestelijke dienst. De bevoegde gewestelijke overheid, met name de Vlaamse overheid weigerde echter de toekenning van de arbeidskaart B op 23.12.2010. Bijgevolg komt betrokkene niet in aanmerking voor regularisatie op basis van punt 2.8B.

Betrokkene meent tenslotte in aanmerking te komen voor het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar verblijft pas sinds 12.05.2005 in België, wat een te kort verblijf is om hierop

aanspraak te kunnen maken. De vereiste periode van minimum 5 jaar ononderbroken verblijf, wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn, betrokkene heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft Nederlands geleerd, is werkbereid en legt een werkbelofte en een arbeidscontract voor d.d. 08.11.2009 opgesteld door werkgever bvba Itar en een arbeidscontract d.d. 31.01.2007 bij de werkgever bvba Brouwerij Van Honsebrouck, heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd en legt getuigenverklaringen voor, dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de vrees voor de fysische en psychische integriteit bij een eventuele terugkeer en het gebrek aan bindingen en belangen in het land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysische en psychische integriteit, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als grond voor een verblijfsregularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele binding of belang heeft in zijn land van herkomst. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen enkele binding of belang, bijvoorbeeld in de vorm van familieleden, vrienden of kennissen, meer zou hebben in zijn land van herkomst, aangezien hij immers 26 jaar in Rusland verbleven heeft, vooraleer hij naar België kwam. Hij toont met geen enkel bewijsstuk aan dat hij geen banden meer heeft in zijn land van herkomst, zodat het louter bij een bewering blijft. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet gevraagd worden om terug te keren naar zijn land van herkomst, maar enkel om het Schengen grondgebied te verlaten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 12.05.2005. Deze aanvraag werd afgesloten op 27.03.2007 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen met een beslissing 'niet erkend'. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 30.07.2007, die afgesloten werd op 02.06.2008 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende nog een derde maal een asielaanvraag in op 01.09.2008, dewelke werd afgesloten op 02.12.2008 met een beslissing van weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 02.12.2008 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk 1 jaar en iets minder dan 11 maanden, ongeveer 9 maanden en ongeveer 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 18 februari 2011, ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 02.12.2008

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02.12.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.21. Op 1 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, in antwoord op de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten van “*de feiten en de middelen*”. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] 1.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker niet beantwoordt aan de vereisten die noodzakelijk zijn om een verblijfsmachtiging te verkrijgen op basis van punt 2.8.B van de vernietigde instructies.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verzoeker niet voldoet aan de vereisten van dit punt omdat:

- hij geen arbeidskaart heeft bekomen op basis van het arbeidscontract dd. 08/11/2009 opgesteld door de werkgever BVBA Itar.

2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van deze overwegingen stelt dat de verzoeker niet beantwoordt aan de vereisten van punt 2.8.B van de regularisatie.

Overwegende dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt echter niet voldoende en adequaat is.

Dat noch in de instructies van 19/07/2009 noch in het modelformulier een andere melding wordt gemaakt dan van volgende vereisten :

“• Voorafgaand aan de indiening van de aanvraag ononderbroken aanwezig zijn op het grondgebied, en dit op zijn minst sinds 31 maart 2007.

• De duurzame lokale verankering in België bewijzen: 1+2+3 bewijzen:

• De sociale banden die in België gecreëerd werden, het schoolparcours en de integratie van de kinderen

• De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen

• Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de regio's bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

• Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minstens een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)”

Dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker aanvraag tot verblijfsaanvraag niet gegrond wordt verklaard omdat hij geen arbeidskaart heeft.

Dat de verzoeker evenwel zoals uit de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens blijkt ook beschikt over een arbeidscontract voor onbepaalde duur dd. 31/01/2007, afgesloten bij de brouwerij Van Honsbrouck BVBA.

Dat de verzoeker nog steeds tewerkgesteld is en een loon verdient boven het wettelijke minimum (zie loonfiches).

Dat ten onrechte niet gemotiveerd wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken waarom dit contract met huidige tewerkstelling niet aanvaard wordt als reden tot verblijfsmachtiging.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte in de bestreden beslissing de voorwaarde toevoegt dat een arbeidskaart met betrekking tot een potentiële tewerkstelling bij de BVBA Itar noodzakelijk is.

Dat wel degelijk voldaan is aan de vereisten die werden vooropgesteld in het kader van de regularisatie op basis van de nieuwe instructies en meer bepaald in het kader van punt 2.8.B.

Dat de instructies enkel vermelden dat het om een arbeidscontract dient te gaan. De verzoeker legde 2 arbeidscontracten voor waaronder deze van zijn huidige tewerkstelling.

Dat het contract bij de brouwerij werd afgesloten voor onbepaalde duur en met een bezoldiging van 11.7934 € per uur aan 38 uur per week.

Dat het niet toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een nieuw criterium toe te voegen aan dit criterium dat vooropgesteld was in de instructies, criterium op basis waarvan dan een weigeringsbeslissing wordt genomen.

Dat eveneens dient te worden gewezen op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het criterium 2.8 B beoordeelt in functie van de eventuele tewerkstelling bij de BVBA Itar terwijl de tewerkstelling bij de brouwerij niet beoordeeld wordt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens uit het oog verliest dat de verzoeker bovendien in het bezit was van een immatriculatie-attest A in het kader van de gezinshereniging.

Dat volledigheidshalve de verzoeker wenst aan te geven dat hij op basis van een maand met vier weken een bruto-loon ontvangt van meer dan 2000,00 € [...], hetgeen boven het vereiste minimumbedrag is dat werd vooropgesteld om een arbeidscontract als geldig te laten verklaren.

Dat de geldigheid van verzoekers arbeidscontract dan ook totaal niet ter discussie kan staan. Dat de verzoeker trouwens nuttig kan verwijzen naar het arrest gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 15/12/2010 in de zaak met nr. 59.544 / II (zie bijlage 2).

De verzoeker voldoet aan de criteria van 2.8.B.

- Hij heeft een vast arbeidscontract.

- Hij heeft een loon dat hoger is dan het wettelijke minimum-loon.

Dat enkel de burgerlijke rechtbanken kunnen oordelen over de rechtsgeldigheid van een arbeids-overeenkomst.

Dat de motivering die de tegenpartij bezigt in de bestreden beslissing geen deugdelijke motivering is.

Dat de bestreden beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in sla[agt] de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij verwijst naar het vademecum bij de instructie, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld:

"Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

*Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:
(...)*

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe:

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.”

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoeker een verblijfsrecht toegekend onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B.

Bij schrijven dd. 23.12.2010 heeft het Vlaams Gewest evenwel meegedeeld dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoeker zich niet dienstig op het criterium 2.8B kan beroepen.

Verzoeker ontkent niet dat de arbeidsvergunning werd geweigerd. doch verzoeker is de mening toegedaan dat hij op basis van een ander arbeidscontract is tewerkgesteld.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing, waarin terecht werd vastgesteld dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de wetgeving hem toelaat om verscheidene arbeidscontracten voor te leggen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een niet correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen.

De verwerende partij verwijst volledigheidshalve naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Bij schrijven van 29 april 2010 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij mee dat onder voorbehoud van het voorleggen van een arbeidskaart B, ze aan het gemeentebestuur van de verblijfplaats instructies zal versturen tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat een jaar geldig is. Uit het administratief dossier blijkt dat de Vlaamse overheid op 1 juli 2010 een beslissing neemt tot weigering van afgifte van een arbeidsvergunning in toepassing van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van deze wet. Daar de verzoekende partij niet in het bezit gesteld werd van een arbeidskaart B en bijgevolg niet voldoet aan de criteria waarop ze voor het nemen van de bestreden beslissing een beroep gedaan heeft, beslist de gemachtigde van de staatssecretaris terecht om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren. In casu beoordeelde de verwerende partij de aanvraag ten gronde overeenkomstig de criteria waarop de verzoekende partij een beroep gedaan heeft en die vooraf door de verzoekende partij gekend waren. Hierbij werd uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij een arbeidskaart B diende te hebben, wat in casu niet het geval is.

(...)

Het feit dat de weigering van de arbeidskaart niet te wijten is aan de verzoekende partij en de werkbereidheid van de verzoekende partij veranderen niets aan hetgeen voorafgaat.

De Raad stelt vast dat de materiële motiveringsplicht niet geschonden is omdat het bestuur hij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Aldus wordt geen miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

(R.v.V. nr. 51 513 van 24 november 2010)

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis ongegrond diende te worden verklaard.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

3.3.1. Met betrekking tot de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoeker kan ook niet voorhouden de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet of onvoldoende te kennen, nu hij deze bespreekt en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet “*deugdelijk*” zouden zijn en deze motieven inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden uitdrukkelijk verwezen naar deze beleidslijnen en houdt voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in voorliggende zaak “*een voorwaarde toevoegt*” aan wat bepaald is in punt 2.8B van de beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient te worden geduoid dat voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 waarnaar verzoeker verwees in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voorziet de situatie van de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeids-

contract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. In punt 2.8B van de beleidsinstructie wordt verder gepreciseerd dat, indien aan voormelde voorwaarden is voldaan, het dossier ofwel binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld moet worden met een positief advies afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B ofwel aangevuld moet worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een attest van immatriculatie van drie maanden dat wordt afgeleverd met dit doel.

Er dient dan ook te worden gesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in zijn beleidsrichtlijnen heeft gesteld dat de loutere voorlegging van een arbeidsovereenkomst die voldoet aan de voorwaarden vervat in de beleidsrichtlijnen, op zich volstaat om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. In de beleidsrichtlijnen waarop verzoeker zich beriep wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat slechts zal worden overgegaan tot het verlenen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indien het dossier wordt aangevuld met een arbeidskaart B of een positief advies inzake de afgifte van een dergelijke arbeidskaart. Verzoeker stelt dan ook ten onrechte dat verweerder *“een voorwaarde toevoegt”* aan de door hem vooropgestelde beleidsrichtlijnen door de voorlegging te eisen van een arbeidskaart B.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn bij brief van 10 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf – naast stukken die zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 en zijn duurzame lokale verankering in België aantonen – zowel een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afgesloten op 1 december 2009 met de BVBA Itar voorlegde als een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afgesloten op 31 januari 2007 met de brouwerij Van Honsebrouck BVBA. Bij schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 werd verzoeker vervolgens meegedeeld dat hij zou worden gemachtigd tot een verblijf in België van één jaar en één maand *“onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B.”* Uit voormeld schrijven blijkt dat aan de overige vereisten die zijn omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijnen was voldaan. Verweerder wees er in zijn schrijven op dat de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidsvergunning binnen de drie maanden na de datum van verzending van het aangetekend schrijven door de werkgever moest worden ingediend bij de bevoegde gewestelijke dienst. Verzoeker betwist niet dat hij in kennis is gesteld van voormeld schrijven. Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat de bevoegde dienst van de Vlaamse overheid op 23 december 2010 weigerde om een arbeidsvergunning en -kaart af te leveren aan ESMA BVBA voor de tewerkstelling van verzoeker. Op 20 januari 2011 nam verweerder de in casu eerste bestreden beslissing waarbij verzoeker een verblijf in het Rijk werd geweigerd. In deze beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker de toekenning van een arbeidskaart B werd geweigerd en verzoeker bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden vervat in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn, zodat hij op deze grond niet kan worden gemachtigd tot een verblijf in België.

Er moet worden opgemerkt dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing enkel rekening werd gehouden met de door hem overgemaakte arbeidsovereenkomst met de BVBA Itar of dat verweerder vooropstelde dat *“een arbeidskaart met betrekking tot een potentiële tewerkstelling bij de BVBA Itar noodzakelijk is.”* Verweerder stelt immers slechts vast dat de door ESMA BVBA aangevraagde arbeidsvergunning en -kaart voor de tewerkstelling van verzoeker werd geweigerd door de bevoegde dienst van het Vlaamse Gewest en dat verzoeker, nu hij geen arbeidskaart B heeft overgemaakt, niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van punt 2.8B van de beleidsinstructie. Deze beoordeling kan geenszins als onwettig of kennelijk onredelijk worden beschouwd. Verzoeker werd er immers van op de hoogte gebracht dat hij – op grond van de voorgelegde documenten, waaronder voormelde arbeidsovereenkomsten – zou worden gemachtigd tot een verblijf in België van één jaar en één maand indien hij een arbeidskaart B zou voorleggen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de door ESMA BVBA ingediende aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning en -kaart voor de tewerkstelling van verzoeker werd geweigerd door de bevoegde dienst van het Vlaamse Gewest en dat hij, voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing, geen arbeidskaart B heeft voorgelegd aan verweerder. Er blijkt verder niet dat Itar BVBA of de brouwerij Van Honsebrouck BVBA, ondanks het gegeven dat verzoeker aangaf dat hij er zou kunnen worden tewerkgesteld indien hij werd gemachtigd tot een verblijf in België, een aanvraag hebben ingediend bij de hiertoe bevoegde dienst tot de afgifte van een arbeidsvergunning en -kaart voor de tewerkstelling van verzoeker.

Verzoekers betoog dat hij effectief tewerkgesteld is bij de brouwerij Van Honsebrouck BVBA en er een brutoloon verdient dat hoger is dan het wettelijke minimumloon, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Tevens moet worden geduïd dat er in voorliggende zaak geen enkele verplichting op verweerder rust om louter op basis van de tewerkstelling van verzoeker een verblijfsmachtiging toe te staan, daar niet blijkt dat hiertoe een arbeidsvergunning en -kaart werden afgeleverd.

De Raad wijst er verder nog op dat verweerder de rechtsgeldigheid van de door verzoeker aangebrachte arbeidsovereenkomsten niet betwist en dat de rechtsgeldigheid van deze overeenkomsten op zich niet ter discussie staat.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad (RvV 15 december 2010, nr. 59 544) moet worden gesteld dat de feiten die aan de basis lagen van voormeld arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak, zodat de verwijzing niet dienstig is.

Verzoeker zet verder niet uiteen waarom het feit dat hij beschikte over een attest van immatriculatie "*in het kader van een gezinshereniging*", door verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing diende betrokken te worden.

Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeker met zijn toelichting niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de voorziene beleidsrichtlijnen miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er sprake is van machtsmisbruik.

3.1.3. Verzoeker laat verder na in concreto uiteen te zetten welk aspect van zijn privé- en gezinsleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, door de eerste bestreden beslissing in het gedrang komt, zodat evenmin een schending van voormelde verdragsbepaling kan worden vastgesteld.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook als geschonden beschouwt, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op zorgvuldige wijze en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.5. Aangezien ook geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK